

Arrest

nr. 93 199 van 10 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 24 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 27 november 2009 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 16 augustus 2012 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om

machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 31 augustus 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.12.2009 werd ingediend door :

*[B. E.] [...]
nationaliteit: Filipijnen
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

De verzoeker roept de duur van haar verblijf (zou sedert 11.03.2005 in België verblijven) en haar lokale verankering (nl. het voor[...].Jeggen van een arbeidsovereenkomst en zou vele vrienden hebben) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis, van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de verankering zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (Raad van State, arrest nr. 100.223 van 24.10.2001; RvS 9 december 2009, nr. 198.769)

De overige elementen (nl; zou Frans spreken, zou contacten hebben met de mensen van de buurt, ...) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De aanvr[...].jaag kan in het land van herkomst gebeuren.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 10, 11 en 149 van de Grondwet, van het gelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij verschaft volgende toelichting:

“De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166).

Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W.

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995- 96, 49).

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

[...] De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991 - schending van artikel 9 bis vreemdelingenwet schending van artikel 10 en 11 van de grondwet

De regularisatieaanvraag van verzoekster dient getoetst te worden aan artikel 9bis vreemdelingenwet.

Verzoekster heeft voldoende elementen aangereikt die een regularisatie van verblijf op basis van artikel 9 bis rechtvaardigen, zijnde

- werkwilgheid (zie haar voorgelegde arbeidscontract),*
- Franse taalkennis,*
- een sociaal netwerk.*

Al deze elementen rechtvaardigen een regularisatie van verblijf op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Daarnaast schendt de DVZ artikel 10 en 11 van de Grondwet.

De dienst Vreemdelingenzaken beslist immers van de ene dag op de andere om bepaalde regularisatiecriteria niet meer toe te passen. Nochtans werden op basis van deze criteria zeer veel vreemdelingen wel degelijk geregulariseerd tussen het einde van 2009 tot op heden. De beginselen die vervat liggen in artikel 10 en 11 van de grondwet betekenen dat de personen of categorieën van personen die zich bevinden in dezelfde situatie op dezelfde manier dienen behandeld worden en omgekeerd dat verschillende situaties aanleiding kunnen geven tot een verschillende behandeling. Het feit dat de dienst Vreemdelingenzaken de regularisatiecriteria die minister Wathelet in het leven geroepen heeft plots niet meer toepast, [f]e]dt inderdaad tot een schending van artikel 10 en 11 van de grondwet. Verzoekster bevindt zich in exact dezelfde situatie als vele vreemdelingen (onder meer haar kennissen) die toch geregulariseerd werden, ook al werden de regularisatiecriteria achteraf onwettig bevonden. Dergelijke gang van zaken is onmiskenbaar een schending van artikel 10 en 11 van de grondwet. Het is onaanvaardbaar dat een overheid op deze manier tewerk gaat in een rechtsstaat . De manier van handelen van de DVZ leidt tot zeer veel rechtsonzekerheid. Op deze wijze wordt eveneens het vertrouwensbeginsel geschonden: de overheid heeft immers het vertrouwen opgewekt dat vreemdelingen die voldeden aan de vernietigde (willekeurige) regularisatiecriteria, geregulariseerd zouden worden. Sommigen kregen snel een positieve beslissing; de vreemdelingen die het ongeluk hadden dat hun dossier nog niet behandeld was voor 5 oktober 2011, krijgen een weigeringsbeslissing. Men kan toch verwachten dat een overheid ten eerste wettige criteria in het leven roept die een algemene regularisatie toelaten in plaats van ondoordacht een onwettige algemene regularisatie aan te

kondigen. Vervolgens is het zeer vreemd dat men na de vernietiging van de regularisatie criteria door de Raad van State op 9 december 2009 toch nog (gedurende ongeveer twee jaar) blijft regulariseren en dat de DVZ pas vanaf 5 oktober 2011 beslist om toch niet meer te regulariseren... Dit leidt dus tot een andere behandeling van personen die zich in dezelfde situatie bevinden (schending van de grondwet). Het is voor verzoekster zeer onrechtvaardig (en zeer hard) te moeten vaststellen dat zij haar verblijfsvergunning niet krijgt, waar haar vele Filipijnse kennissen ongeveer allemaal wel geregulariseerd werden (met identieke dossiers). Haar vertrouwen in de Belgische instellingen is geschonden, evenals artikel 10 en 11 van de Grondwet.”

4.2. Verweerder repliceert als volgt:

“De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Ook verzoeksters verwijzing naar art. 149 van de Grondwet faalt naar recht, nu dit artikel de jurisdictionele motiveringsplicht betreft en het derhalve niet kan worden toegepast t.a.v. bestuurs-handelingen, hetgeen de in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid ontegensprekelijk uitmaakt (R.v.V. nr. 3.437 dd. 07.11.2007).

Verder laat de verwerende partij gelden dat verzoeksters kritiek - die kennelijk een feitelijke herbeoordeling beoogt - geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeksters aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De verwerende partij laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in, los van de vraag of verzoekster over de nodige identiteitsdocumenten beschikt, wat in casu niet wordt betwist:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

[...]

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing de door verzoekster aangehaalde argumenten betreffende haar buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster nergens in haar verzoekschrift betwist dat zij inderdaad geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond.

Verzoeksters kritiek bestaat eruit dat zij voldoende elementen heeft aangereikt die een regularisatie rechtvaardigen. Met deze kritiek gaat verzoekster er echter aan voorbij dat in de bestreden beslissing de onontvankelijkheid van verzoeksters aanvraag werd vastgesteld, zodat verzoekster kritiek als zou haar aanvraag gegrond zijn, niet van aard is afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris werd ten andere afdoende gewezen op dit onderscheid in de bestreden beslissing ("De buitengewone omstandigheden [...] zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland").

De verwerende partij merkt bovendien op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vermogt zich in de plaats te stellen van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij de toetsing van de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf. De Raad kan bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de gemachtigde bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Verzoekster houdt verder voor de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bij het nemen van zijn beslissing het gelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel zou hebben geschonden, door een wijziging aan te brengen in zijn administratieve praktijk.

Verzoekster toont echter niet aan over welke 'vele vreemdelingen, die zich in exact dezelfde situatie bevinden' het hier gaat, en in welke mate de feitelijke omstandigheden van deze 'situaties' vergelijkbaar zouden zijn met de in casu voorliggende elementen.

"Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als deze van verzoeker op een andere wijze werden behandeld. "

(R.v.V. nr. 72 027 van 16 december 2011)

De verwerende partij stelt vast dat verzoekster met haar kritiek meent dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de (vernietigde) instructie diende toe te passen, hoewel deze in strijd is met art. 9bis Vreemdelingenwet.

Verzoekster gaat bij haar kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing. Dergelijke redenering maakt een schending van het legaliteitsbeginsel en van art. 9bis Vreemdelingenwet uit.

De verwerende partij wijst op de uitdrukkelijke bewoordingen van art. 9bis Vreemdelingenwet, waarvan de aanhef luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

[...]"

Integendeel tot wat verzoekster meent te kunnen voorhouden wordt de wet niet vervangen door de (vernietigde) instructie. Integendeel werd deze instructie net vernietigd, gelet op haar strijdigheid met art. 9bis Vreemdelingenwet.

De verwerende partij verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009, waarbij de instructie werd vernietigd omdat deze “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekster zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Zij kan niet voorhouden, gelet op deze vernietiging, dat zij zich ter zake op rechtmatige verwachtingen kan beroepen.

Verzoekster gaat bij haar kritiek voorbij aan het feit dat het aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet toekomt om contra legem de ontvankelijkheid van een aanvraag niet te onderzoeken. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie is gebonden door de vigerende wetgeving. Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Zie ook:

R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682:

“Verzoekster, die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde, behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F).”

R.v.St. 4 maart 2002, nr. 104.270:

“Dat daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij hoe dan ook verder in België mocht verblijven en vestigen, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest; [...] dat immers van een bestuur niet kan worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden:”

R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007:

“Dat de minister als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden is de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet.”

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft derhalve oprechtsgeldige wijze onderzocht of verzoekster voldeed aan de door art. 9bis Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde tot het aantonen van buitengewone omstandigheden.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

Verzoekster slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen, zij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.”

4.3.1. De Raad merkt op dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen

beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, immers uiteengezet dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland en dat haar aanvraag derhalve onontvankelijk is. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekster toe om met kennis van zaken haar rechtsmiddelen aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of "*andere rechtsbronnen*", wordt niet aangetoond.

4.3.2. Waar verzoekster nog verwijst naar rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 van de Grondwet, volstaat de vaststelling dat noch de aangehaalde rechtspraak, noch de aangevoerde bepaling van de Grondwet toepasselijk zijn op administratieve beslissingen, zodat dit onderdeel van het middel in casu niet dienstig is (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

4.3.3. In de mate dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid voor een vreemdeling die over een identiteitskaart beschikt om "*in buitengewone omstandigheden*" een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft, daar waar een dergelijke machtiging in regel, gelet op artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient te worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland van de betrokken vreemdeling.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

In casu heeft de gemachtigde van de van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geoordeeld dat de door verzoekster aangebrachte elementen – met name de duur van haar verblijf in België en haar lokale verankering, die onder meer blijkt uit het feit dat zij vele vrienden heeft en een arbeidscontract kon ondertekenen – geen buitengewone omstandigheden zijn. Er kan slechts vastgesteld worden dat verweerders appreciatie van de aangebrachte gegevens niet kennelijk onredelijk is. De stelling van verweerder dat de door verzoekster aangevoerde verblijfsstermijn en haar lokale verankering niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers "*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekster betwist in wezen ook niet dat de door haar aangevoerde gegevens geen buitengewone omstandigheden zijn, doch stelt slechts dat er voldoende redenen zijn om haar een verblijfsmachtiging toe te staan. Verweerder dient evenwel slechts over te gaan tot een beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf indien deze op een ontvankelijke wijze is ingediend. De eventualiteit dat verzoekster argumenten zou hebben die toelaten een verblijfsmachtiging toe te staan doet geen afbreuk aan het feit dat verweerder, op correcte gronden, heeft vastgesteld dat haar aanvraag niet op een ontvankelijke wijze werd ingediend.

De uiteenzetting van verzoekster laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.4. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wijst verzoekster erop dat aan tal van vreemdelingen die zich in een zelfde situatie bevonden als die van haar wel een verblijfsmachtiging werd toegestaan en dat dit gebeurde omdat verweerder in het verleden gebruik maakte van de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Los van de vaststelling dat zij niet aantoonde dat haar beweringen enige grond hebben dient evenwel te worden geuid dat de instructie waarnaar verzoekster verwijst bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 werd vernietigd. De Raad van State oordeelde dat deze instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 dient deze te worden geacht nooit te hebben bestaan en kon verweerder er geen toepassing meer van maken. Verzoekster betoogt, opnieuw ongestaafd, dat verweerder tot 5 oktober 2011 de instructie van 19 juli 2009 toch verder gebruikte en dat er dus geen sprake is van een gelijke behandeling. Zij gaat evenwel voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Het loutere gegeven dat verweerder in het verleden met miskennis van wat bepaald is in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging zou hebben toegekend leidt geenszins tot de vaststelling dat hij ook in casu de in voormeld wetsartikel gestelde bepalingen dient te miskennen.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel of van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet kan niet worden weerhouden.

4.3.5. Voorts moet worden benadrukt dat verweerder terecht opwerpt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is gemachtigde van de de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Verzoeksters betoog inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK